Mõisa ärrät es ole kodun ja kuri proua
es anna sandile midägi, waid aii tedä
sõematen ja ahju luwwage lüwwen
mõisast wällä. Ärä-minnen tulli
sandile mõisa wäräti pääl ärrä wastu,
sie olli üits wägä ää ja armuline ini-
mene, kutse sandi tagasi ja andse talle
süwwä ja juwwa ja wiel pallu muud
kingitust. Sant tänäss kige & armu
iest ja kutse ärrät ka oma mõisat
waateme. Ärrä ütel: „Rost siusugune
kehw inimene ka mõisa sai, jõuat kerja-
misege aga waewalt oma pääd toita,
wiel wähemb wõib sull mõisa olla, aga
et mull sinust wäege ale miel om, taas
ma küll minnä ja waadete missugut-
sen urtsikun sa küll elät." —
Sant ütel, et tall tõeste mõisa olewet,
ja wiel pallu ilusemb kui sie siin. Nä
lätsiwe. Kui nä tük maad olliwe ärä

käenu jõudsewe nä ütte mõtsa. Sääl
nägi ärrä üte kuuse otsan kaits ronka,
kes üte püti-täwwe were kallal siewä
ja esi tülitsiwe. Ärrä küssse sandi käest:
„Ei tää, mis sie küll pias tähendeme?"
„Küll sa saat sedä perässt teedä," ütel
sant ja lätsiwe jälle edesi. Tüki maa
taga muutse ennäst mõts aljendejes
aasas ümmer. Ilus ein kaswi aasa pääl
ja lilli õitsiwe egäl puol, et üs na ime
nätä. Selle aasa pääl olli üits kari
lambit, kes määgiden sinna ja tännä
juoksewe; ja et küll ilus ein sääl kaswi,
es ole na sellege mitte rahul, waid tahtse-
we wiel parembet, ja kisendiwe, et neil
nälg olli. „Mis sie küll pias tähendeme:
küssse ärra. „Küll sa saat seda perässt
teedä," ütel sant ja lätsiwe jälle edesi.
Tüki maa pääl katte ~~aass~~ aas ärä ja
selle asemel laot ennäst tühi kõrbe